ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Φίλε αναγνώστη.

Εσύ που θα διαβάσεις τα παρακάτω να ξέρεις πως μόνο σε μένα αναφέρονται. Σε μένα και κανέναν άλλον. Για μένα μιλάνε και για τις συμπεριφορές μου στη δουλειά, στο σπίτι, στο δρόμο, στην πλατεία και οπουδήποτε αλλού έχω βρεθεί τα τελευταία χρόνια.

Με θυμάμαι μέσα στην τάξη να συζητά με τους μαθητές για την αξία του ήθους, την ξεφτίλα της υποκρισίας και την αλαζονεία της εξουσίας. Με παραδείγματα φωτεινά της ιστορίας να τονίζω την ανάγκη ο άνθρωπος να αντιδρά στο άδικο, να αγωνίζεται για το δίκιο, όχι μόνο το δικό του αλλά και των συνανθρώπων του. Γιατί, πώς μπορεί να λέγεται άνθρωπος εκείνος που μόνο τη βολή του, μόνο τον εαυτό του, μόνο το παιδί του και μόνο το βιος του κοιτά; Ακόμα και κόντρα στους νόμους θα χρειαστεί να πάει αν αυτοί είναι άδικοι.

Μιλήσαμε για την ελευθερία της διατύπωσης της γνώμης ακόμη κι αν είναι κόντρα σ’ αυτή που κυριαρχεί και καταλήξαμε πως οι άνθρωποι δεν είναι πρόβατα και δεν χρειάζονται τσοπάνη.

Με θυμάμαι άλλη φορά, έξω από τα κάγκελα του σχολείου που τελούσε υπό κατάληψη, να συζητάω με τους μαθητές για το πώς αποφασίζεται η μορφή πάλης ώστε να μην αδικεί τα αιτήματα.

Τους είπα ότι η πράξη τους ήταν παράνομη και πρέπει να σεβόμαστε τους νόμους. Μου είπαν πως αν οι νόμοι είναι άδικοι πρέπει να τους αλλάζουμε κατά πως τους είχα πει ότι διδάσκει η ιστορία.

Τους απάντησα πως άλλες οι συνθήκες τότε. Τους έφερα το παράδειγμα της εξέγερσης του

Πολυτεχνείου Μα και για’ αυτό είχαν απάντηση. Και τότε, μου είπαν, λίγοι κιοτήδες νέοι βγήκαν μπροστά. Οι πολλοί έλεγαν πως είναι παράνομο και αποκοτιά να καταλάβει κανείς το Πολυτεχνείο, πως τίποτα δεν θα βγει γιατί η χούντα ήταν, δήθεν, ανίκητη και πως η ιστορία δικαίωσε τους κιοτήδες.

Με θύμωσαν και απομακρύνθηκα. Τα κωλόπαιδα μουρμούρισα φεύγοντας… Τους συμβούλεψα να ανοίξουν το σχολείο και να βρουν άλλους τρόπους διεκδίκησης μα μου είπαν πως αυτό αποφάσισαν μετά από ψηφοφορία.

Γαμώτο. Ούτε τον τσοπάνη με άφησαν να παραστήσω.

Και τώρα στις σχολικές γιορτές πώς θα πάρω το μικρόφωνο για να τους πω τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα;

Με θυμάμαι πάλι να συζητάω με συναδέλφους. Ξέρετε για την κατάσταση που βιώνουμε, για το πόσο δύσκολη έχει γίνει η δουλειά μας, ειδικά τώρα με τον κορωνοϊό και για την ανάγκη να κάνουμε κάτι. Να κάνουμε συνέλευση, να αντιδράσουμε δυναμικά. Μια απεργία, μια διαδήλωση, κάτι τέλος πάντων. Όχι όμως τίποτα στάσεις εργασίας ή τίποτα μονοήμερες.

Με θυμάμαι μετά από μια δυο μέρες, όταν έγινε η συνέλευση του σωματείου μου. Αναρωτήθηκα τι νόημα θα είχε να παρευρισκόμουν στη συνέλευση και να ακούω τους συνδικαλιστές και τους εκπροσώπους των παρατάξεων να τσακώνονται μεταξύ τους; Άσε που δεν θα χανόταν κι ο κόσμος αν έλειπα εγώ από τη συνέλευση αν πήγαιναν οι υπόλοιποι.

Την επόμενη μέρα πληροφορήθηκα την απόφαση της συνέλευσης. Πενθήμερες επαναλαμβανόμενες απεργίες μέχρι την τελική δικαίωση. Μείωση ωραρίου, αύξηση μισθών, λιγότεροι μαθητές σε κάθε τμήμα και μια σειρά από άλλα αιτήματα που σχετίζονταν με την υγειονομική μας ασφάλεια. Τη δική μας και των μαθητών. Όλα όσα συζητούσαμε τις προηγούμενες μέρες με τους συναδέλφους.

Το σκέφτηκα και το ξανασκέφτηκα.

Κατέληξα πως δεν γίνονται αυτά τα πράγματα. Τίποτα δεν θα αλλάξει. Το μόνο που θα καταφέρουμε είναι να χάσουμε τα χρήματά μας. Δεν αλλάζουν με απεργίες και πορείες τα πράγματα.

Μόνο με την ψήφο μας. Μπορούμε με την ψήφο μας να φέρουμε τα πάνω κάτω άμα θελήσουμε όλοι.

Φεύγοντας για το σπίτι άκουσα κάποιον να φωνάζει «Παντελή».

Γύρισα...

Μετά απόρησα που γύρισα γιατί νόμιζα πως δε με λένε «Παντελή».